

1891.

Τῇ 27ῃ Φεβρουαρίου (1891) βαθεῖαν ἡσθάνθησαν θλίψιν ὅτε, ἔξελθὼν τὴν πρωΐαν τῆς οἰκίας μου, ἀπήντησά τινα ὅστις μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐντὸς τῆς νυκτὸς εἶχεν ἀποβιώσῃ ὁ ἐπιστήθιος φίλος μου καὶ ἑξοχος ἀνὴρ Πέτρος Παπαρῶηγόπουλος, ὅστις πρὸ καιροῦ μὲν ἔπασχεν, ἀλλὰ δὲν εἶχε καταβληθῇ, οὐδ' ἐφαίνετο τὸ τέλος τοῦ προσεχές. Οὕτως αἰφνιδίως ἡ Ἑλλάς ἐστερήθη ἑνὸς τῶν πολυτιμοτέρων ἀνδρῶν, ἀφ' οὗ ἡ Ἑλλάς ἐνεκαυχᾶτο διὰ τε τὰς σπανίας νομικὰς γνώσεις τοῦ καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας τοῦ. Ἀνέλαβον δὲ τὴν δεινὴν ἐντολὴν ν' ἀναγγείλω ἐγὼ τὸ λυπηρὸν συμβὰν εἰς τὸν καὶ αὐτὸν ἐπιθάνατον κείμενον ἀδελφόν τοῦ Κων-

μονικῆς ἐταιρείας, ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐταιρείας *Κοραῆ*, καὶ δύο ὑπὸ τῶν Γυμνασιαρχῶν καὶ Καθηγητῶν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας τῶν ἐν Ἀθήναις Δημ. Γυμνασίων.

β') Διὰ τὸ Ἱστορικὸν καὶ Ἀρχαιολογικὸν τμήμα τρία μέλη, ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τῶν ἱστορικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν καὶ φιλολογικῶν μαθημάτων τῆς Φιλοσοφικῆς τοῦ Πανεπιστημίου σχολῆς. δύο ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας καὶ δύο ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῶν ἐφόρων τῶν περὶ τὰς Ἀθήνας ἀρχαιοτήτων, μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ ἱστορικῶν μαθημάτων τῶν ἐν Ἀθήναις Γυμνασίων.

γ') Διὰ τὸ τμήμα τῶν Φυσικομαθηματικῶν ἐπιστημῶν, τρία μέλη ὑπὸ τῆς φιλοσοφικῆς τοῦ Πανεπιστημίου καθηγητῶν τῶν ἐπιστημῶν τούτων· δύο ὑπὸ τοῦ ἱατροσυνεδρίου, καὶ δύο ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς Φυσικοῖστορικῆς ἐταιρείας μετὰ τῶν παρὰ τοῖς δημοσίοις Γυμνασίοις Ἀθηνῶν καθηγητῶν τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν τῆς φυσικῆς μαθημάτων.

δ') Διὰ τὸ τμήμα τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν τρία μέλη ὑπὸ τῆς Νομικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, δύο ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ δύο ὑπὸ τῶν προέδρων καὶ εἰσαγγελέων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν μετὰ τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐταιρείας τῶν Πολιτικῶν ἐπιστημῶν.

ε') Τοῦ Καλλιτεχνικοῦ τμήματος αἱ ἐκλογαὶ θέλουσιν ἐνεργηθῇ μετὰ τὴν κατόπιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου πρώτην Ὀλυμπιακὴν ἐκθεσιν, ὑπὸ τῶν Ἑλληνοδικῶν τῶν καλλιτεχνημάτων, οἵτινες θέλουσιν γκλέξει, ὡς πρῶτα πέντε μέλη τοῦ τμήματος, τρεῖς ζωγράφους καὶ δύο ἐλύπτας ἐκ τῶν τὸ τῆς πρώτης τάξεως βραβεῖον λαβόντων ἐκθετῶν.

σταντῖνον, οὗ ἐπίσης ὁ θάνατος, ἐπελθὼν μετὰ χρόνον βραχύν ἐστέρησε τὴν πατρίδα τοῦ πολυμαθεστέρου καὶ εὐφυεστέρου τῶν ἱστοριογράφων της.

Ἑθνικὴ Ἑορτὴ

Μετὰ ἓνα μῆνα, τῇ 23ῃ Μαρτίου, ἐλθόντες περὶ τὰς 10 τῆς νυκτός πρὸς ἐμὲ ὁ καθηγητὴς κ. Σπ. Λάμπρος μετὰ φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, μοὶ ἀνήγγειλον ὅτι προϋτίθενται τῇ 25ῃ νὰ πανηγυρίσωσι λαμπρῶς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τὴν ἐβδομηκονταετηρίδα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Ἀλλ' ἐγὼ μετὰ λύπης ἤναγκάσθην ν' ἀπαντήσω, ὅτι δὲν εἶχον τὴν ἱκανότητα τοῦ ν' αὐτοσχεδιάζω ποιήματα ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην· ὅτι ὅμως, ἂν ἤθελον, καὶ ἂν δὲν εἶχον τί καλῆτερον, ἐδυνάμην ἴσως ν' ἀναγνώσω εἰς τὴν ἑορτὴν χωρία τινὰ ἐκ τοῦ ἐμοῦ δράματος τῆς **Παραμονῆς**, ἴσως οὐχὶ ὅλως ἄσχετα πρὸς τὴν περίστασιν. Τοῦτο καὶ ἐγένετο δεκτὸν.

Εἰς τὴν ἑορτὴν δέ, τελεσθεῖσαν τῇ 25ῃ μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου, εἶχε συρρέουσα πλῆθος ἄπειρον, καὶ ἐτίμα αὐτὴν καὶ ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια. Μετὰ δ' εἰσήγησιν τοῦ Πρυτάνεως, ἀνέγνω ὁ κ. Σπ. Λάμπρος λόγον πανηγυρικὸν μακρόν, καὶ καλλονῆς ἑξαιρέτου. Μετ' ἐκεῖνον δέ, προσκληθεῖς, ἀνέβην εἰς τὴν ἐξέδραν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἔκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν, ἡ ἡμέρα ἦν συννεφής, τὰ δὲ παράθυρα ἐκάλυπτε καὶ ἐσκοτίζε τὸ πλῆθος τῶν ἀκροατῶν, ἀποπειραθεὶς ν' ἀναγνώσω, εἶδον ὅτι μοὶ καθίστα τοῦτο ἀδύνατον ἢ ἀσθένεια τῆς ὁράσεως, καί, ἐπὶ τῇ παρακλήσει μου, ἀνέβη παρ' ἐμοί, καὶ ἀντ' ἐμοῦ ἀνέγνω μετὰ λαμπρᾶς φωνῆς, πρῶτον ἐν ἑμμετρον προοίμιον, ὃ εἶχον κατορθώσῃ νὰ συντάξω διὰ τὴν περίστασιν, καὶ ἔπειτα τὰ τεμάχια τῆς Παραμονῆς, ὅσα εἶχον ἐκλέξῃ.